

[Aksel Møller.]

ingen mulighed være for at opretholde kvantitative importreguleringer, næppe engang nogen mulighed for en eksportpolitik, der bygger på reguleringssynspunkter. Vanskelighederne vil blive umådelig store, uanset hvad der sker, og værst vel hvis vi står uden for alt.

Jeg vil gerne se folketingets arbejde og den høje regerings indsats i dette folketingsår ud fra synspunktet: på hvilken måde og i hvilken udstrækning vil regeringens politik, lovgivningen og vedtagelserne i dette høje ting forberede Danmark på den nye stilling? Det fremgår af åbningstalen, at det også er regeringens tankegang, at det må være målet at skabe den lettest mulige overgang til de nye tilstande, men jeg må sige, at det ikke er imponerende at se den logik, hvormed regeringen forfølger dette mål.

Der er, når det drejer sig om at tilpasse Danmark til vanskeligere konkurrencevilkår, et problem, som først og fremmest springer i øjnene i disse dage: hvad sker der ved de forhandlinger, som nu er indledt på arbejdsmarkedet, hvilken udgang får de, og i hvilken udstrækning vil denne vanskeliggøre eller lette vor tilpasning til et nyt Europa af en eller anden art? Jeg kan ikke se, at den høje regering på dette område har gjort en indsats, som giver tillid til, at vi vil få en udgang, som gør det lettere at tilpasse os udviklingen.

Jeg ved godt, at det er et mål for al politisk stræben at skabe bedre levevilkår for menneskene; men bedre levevilkår er jo ikke et spørgsmål om lønnen alene, om arbejdstiden alene eller en funktion af begge dele, om højere avance, om større udbytter eller om noget af alt det. Det afgørende må bestandig være: hvad er dette i penge, målt i indkomster, værd? Tager man ikke det hensyn i betragtning, ender det meget nemt med ny inflation.

Regeringen har i åbningstalen sagt, at det er dens indtryk, at erhvervslivets og arbejdsmarkedets organisationer har forståelse for betydningen af den økonomiske stabilitet af hensyn både til vor internationale konkurrenceevne og til muligheden for væsentligt at øge investeringerne og beskæftigelsen. Er det regeringens indsats på samordningslinjen? Er det, hvad vi

kan vente os af initiativ, så minder det meget om initiativer, der tidligere er taget af den højtærede statsminister, nogle få måneder før landet standede i våde med konflikter ud over alle grænser.

Jeg kunne tænke mig — jeg indrømmer, det er fantasi, men hvad, fantasien kan man jo også somme tider glæde sig over — jeg kunne tænke mig, at den højtærede statsminister nu havde været i stand til at meddele tinget, at efter at han i sommer havde fået gennemført en skærpet prislov og en udbyttebegrænsningslov, var betingelserne tilvejebragt for, at man, i alt fald et år frem i tiden, skabte borgfred på lønningssområdet, og at han kunne komme med en hilsen fra parterne, gående ud på, at alt var udsat i et år, opmuntret, tilskyndet af den højtærede handelsministers bemærkninger om nødvendigheden af eller det ønskelige i, at de andres omkostningsniveau passerede vort. Men det blev ved fantasien — og det bliver formentlig ved fantasien.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup anførte en række tal angående lønudviklingen i forskellige lande. Jeg har ingen grund til at tvivle om disse tals rigtighed; det er sandsynligt, at det forholder sig sådan, men alt er jo relativt. Vi ved jo — når vi tænker på den ikke ubetydelige arbejdsløshed, vi har i sammenligning med andre — at vort omkostningsniveau er kommet for højt op i forhold til vore vilkår.

Den højtærede handelsminister har jo talt ganske åbent ud om disse spørgsmål i sine kronikker i sommer. Disse kronikker vil jeg gerne have lov at minde om, ikke mindst den, der stod i Politiken den 28. juli 1957, og hvori den højtærede handelsminister siger:

„Der var ikke sidste år, hverken i produktivitetstigning eller i den valutariske stilling, basis for den i og for sig ret beskedne lønforhøjelse, vi fik.“

Han siger videre i samme kronik:

„Havde vi ikke fået den“ — nemlig lønforhøjelsen — „ville vor industri i dag have kunnet eksportere mere; vor kreditpolitik ville have været mindre rigoristisk, de ekstraordinære foranstaltninger fra stabiliseringslån til forhøjelse af forbrugsafgifterne m. m. ville sandsynligvis have været overflødige. Og vi ville i dag